

STUDII DESPRE BISERICA CREȘTINĂ

1. O MARE TAINĂ

Ardeiaș Vlad, august 2018

Subiectul Bisericii Creștine este arareori abordat în cercurile Creștine și asta pentru că majoritatea pleacă de la premiza că această discuție a fost lămurită cu foarte mult timp în urmă. Astfel, înțelegerea populară este că Biserica Creștină este una dintre multele denominațiuni, că Biserica Creștină este clădirea în care se strâng enoriașii pentru serviciile de închinare, modalitatea de a o identifica pe „cea adevărată” variind între doctrine și tradiție. Așa cum i-a obișnuit deja pe studenții ei atenți, Scriptura ne oferă deseori surprize de proporții chiar la subiectele pe care le credeam cele mai clare.

„Taina aceasta este mare (vorbesc despre Hristos și despre Biserică).” (Efeseni 5:32).

Subiectul Bisericii Creștine este declarat de către unul care a primit o mare lumină, ca fiind o taină. Și chiar mai mult decât atât, o „taină ... mare”. Acesta este motivul pentru care cea mai sigură manieră de abordare a acestui subiect în mod deosebit este renunțarea la orice idee formată deja și căutarea în exclusivitate după revelația divină, singura ce ne poate descoperi tainele lui Dumnezeu.

Seria de articole care va aborda acest subiect a constituit o uimire nu numai pentru cei care le-au parcurs deja, dar și pentru autorul lor. Vă încurajez să le parcurgeți cu rugăciune și cu atenție, așteptând în același timp descoperiri mai mari decât acestea.

Cel mai mare privilegiu

Fiecare Creștin care-și consumă experiența pe baza evenimentelor care nu se văd, este preocupat de întrebarea „când și cum se va încheia marea luptă?”. Dorința de a avea cât mai aproape ziua în care răul cu toate manifestările lui odioase vor dispărea crește pe măsură ce aceste manifestări se diversifică și se intensifică.

Pe de altă parte, există și Creștini care sunt de o altă părere: „Oh, nu! Asta nu este problema noastră, ci este treaba lui Dumnezeu. El cunoaște toate soroacele iar noi nu trebuie să facem altceva decât să ne bucurăm de binecuvântările cerului în așteptarea acelei zile.” Desigur, această opinie sună liniștitor, însă opiniile noastre trebuie formate pe baza Cuvântului lui Dumnezeu și iată ce afirmă Scriptura despre acest aspect al experienței Creștine:

„așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu” (2 Petru 3:12).

Este posibil ca eu și fiecare Creștin în parte să jucăm un rol în grăbirea revenirii Mântuitorului? Dacă aceasta este realitatea atunci fiecare dintre noi, cei ce nu ne asumăm rolul în grăbirea revenirii Sale, o întârziem. Nu există cale de mijloc. Fiecare Creștin participă prin propria experiență la marea luptă dintre Bine și rău iar participarea sa este fie în direcția grăbirii revenirii lui Isus, fie în direcția întârzierii acesteia.

Această realitate descoperită de Scriptură îi va determina pe toți Creștinii să se întrebe „Care este locul și rolul meu în planul lui Dumnezeu?”. Consecințele răspunsului fiecăruia dintre noi sunt cu neputință de măsurat ceea ce face din răspunsul la această întrebare unul dintre cele mai importante dacă nu chiar cel mai important răspuns de care fiecare dintre noi are nevoie.

Cuprins:

Desăvârșire relativă

Pag 4

Totul despre zecimea ta

Pag. 9

Pentru a-l afla, vă propun să parcurgem un drum mai lung prin Sfânta Scriptură, drum care începe cu

Debutul marii controversate pe pământ

După ce omul a acceptat să treacă în tabăra vrăjmașului lui Dumnezeu și astfel marea luptă dintre Bine și rău a debutat pe pământ, Dumnezeu a enunțat unele dintre consecințele acestei decizii ale celui ce fusese însărcinat cu administrarea planetei. Printre aceste consecințe descoperim și una dintre primele profeții din Scriptură, profeție care cuprinde întregul conflict de pe pământ, de la debutul până la finalul său:

„Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.” (Geneza 3:15).

Această profeție conține descoperiri foarte valoroase pentru înțelegerea subiectului Bisericii Creștine motiv pentru care vă propun un studiu atent al acesteia. Scriptura ne încurajează în această direcție afirmând că

„Și avem cuvântul prorociei făcut și mai tare, la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre. Fiindcă, mai întâi de toate, să știți că nicio prorocie din Scriptură nu se tâlcuiește singură.” (2 Petru 1:19, 20).

Primul lucru straniu pe care-l observăm în enunțul acestei profeții este expresia „sămânța femeii”. Anatomia ne învață că bărbatul este cel ce deține sămânța, niciodată femeia. Ce dorește Dumnezeu să ne spună prin acest limbaj simbolic? Pentru a înțelege, vă propun ca mai întâi să identificăm personajele din această profeție, păstrând în minte regula potrivit căreia *„nicio prorocie din Scriptură nu se tâlcuiește singură.”* (2 Petru 1:20).

În ceea ce privește șarpele, Scriptura ne spune că acesta este chiar Satan însuși:

„balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit diavolul și Satana” (Apocalipsa 12:9).

Despre sămânța șarpelui, Mântuitorul Însuși ne spune că îi reprezintă pe cei ce-l urmează pe Satan:

„Țarina este lumea; sămânța bună sunt fiii Împărăției; neghina sunt fiii celui rău.” (Matei 13:38).

De cealaltă parte a conflictului este femeia și sămânța acesteia. Despre femeie, Scriptura ne spune că îi reprezintă pe toți cei ce-I sunt credincioși lui Dumnezeu:

„Am asemănat-o pe fiica Sionului cu o femeie frumoasă și delicată.” (Ieremia 6:2 KJV)

„și să zic Sionului: ‘Tu ești poporul Meu!’” (Isaia 51:16).

Singurul motiv pentru care poporul lui Dumnezeu este asemănat cu o femeie este faptul că acest popor L-a produs pe Mântuitorul care, în acest limbaj profetic, este numit „sămânța”:

„Nu zice: „Și semințelor” (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: „Și seminței tale”, adică Hristos.” (Galateni 3:16).

„Eu, Isus, am trimis pe îngerul Meu să vă adeverească aceste lucruri pentru Biserici. Eu sunt Rădăcina și Sămânța lui David...” (Apocalipsa 22:16).

Odată ce am reușit să identificăm în mod corect cu ajutorul Scripturii fiecare dintre cele patru personaje din profeție, să studiem mai departe

Conflictul

„Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.” (Geneza 3:15).

Referindu-se la sămânța femeii, Dumnezeu a afirmat că aceasta îi va zdrobi capul șarpelui care, la rândul lui, îi va zdrobi călcâiul. Este clar vorba despre un conflict, despre o luptă pe viață și pe moarte, conflict în urma căruia sămânța femeii va avea călcâiul zdrobit iar șarpele va rămâne fără cap.

Pentru a înțelege aceste detalii, vă propun să începem cu partea a doua a versetului, aceea care afirmă că Satan îi va zdrobi călcâiul lui Hristos. Călcâiul, împreună cu ligamentele și mușchii din zona lui, este responsabil pentru statul în picioare, pentru mers și alergat. Dacă călcâiul este rănit, toate aceste activități vor deveni cel puțin anevoioase dacă nu chiar imposibile până la vindecarea rănii. Profeția din grădina Edenului afirmă așadar că înaintarea lucrării lui Hristos va fi obstrucționată de Satan. Studiind istoria descoperim acuratețea cu care această profeție s-a împlinit. După ce timp de mai bine de 1000 de ani Adevărul a fost învăluit cu vâlul gros al tradițiilor păgâne iar Scriptura a fost închisă într-o limbă moartă, soarele a început să răsară încet

în perioada reformatoarelor. De atunci lumina avansează, însă acest proces este foarte lent, „prea lent” am spune. Rana de la călcâi se vindecă, însă procesul este de durată. Desigur, atunci când această rană va fi vindecată pe deplin, nimic nu va mai sta în calea Seminței, aceasta zdrobind imediat capul șarpelui.

Prima parte a profeției din grădina Edenului afirmă că Hristos va zdrobi capul șarpelui. Desigur, capul reprezintă autoritatea sau puterea lui Satan. Aici nu este vorba despre o rană care să-l împiedice sau să-l încetinească pentru o perioadă, ci despre o lovitură fatală, definitivă care va pune capăt o dată pentru totdeauna lucrării răului. Dacă cea de-a doua parte a profeției care dezvăluie rana provocată lui Hristos s-a împlinit și este încă în desfășurare, care este realitatea în ceea ce privește această primă parte a profeției: s-a împlinit ea? A fost capul șarpelui zdrobit de către Hristos?

Desigur, Satan a fost înfrânt cu ocazia fiecărei biruințe a Domnului Isus: în pustia ispitirii, în Ghetsimani, la cruce, la înviere, la înălțare, la proslăvire. Mulți Creștini identifică unele dintre aceste momente, în mod deosebit biruința de la cruce, cu zdrobirea capului șarpelui. Atunci când privim însă la istoria ultimilor 2000 de ani și la realitatea care ne înconjoară devine evident faptul că autoritatea lui Satan este departe de a fi pe deplin și definitiv zdrobită. Dimpotrivă: cu cât trece mai mult timp, cu atât se pare că autoritatea lui este mai bine stabilită, omenirea fiind din ce în ce mai mult modelată după chipul caracterului său.

Interesant este însă că înainte de lupta din grădina Ghetsimani, înainte de biruința de la cruce, înainte de înviere și înălțare, Domnul Hristos a afirmat:

„Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac.” (Ioan 17:4).

Așadar, lucrarea de înfrângere a lui Satan este în exclusivitate a lui Hristos, El a spus că a sfârșit lucrarea încredințată Lui, dar de 2000 de ani este evident faptul că împlinirea deplină a profeției din Eden este încă în viitor. Nu este o taină? Nu este o taină faptul că Domnul Hristos a făcut această afirmație înainte de proslăvire, înainte de înălțare, înainte de înviere, înainte de moarte, înainte de arestare, înainte de Ghetsimani? Dacă Domnul Hristos și-a îndeplinit cu succes misiunea, de ce a mai continuat istoria încă 2000 de ani? De ce toată agonia prin care a trecut și trece în continuare planeta, omenirea și Cerul în același timp? Ce se mai așteaptă sau pe cine se mai așteaptă?

Unde ești tu?

Toate întrebările ridicate de studiul Scripturii sunt răspunse de Scriptură. Într-adevăr, după ce a finalizat lucrarea Sa de pe pământ, Domnul Hristos S-a înălțat la Cer și așteaptă, iar Scriptura ne spune exact care este subiectul acestei așteptări:

„El, dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu și așteaptă de acum ca vrăjmașii Lui să-I fie făcuți așternut al picioarelor Lui.” (Evrei 10:12, 13).

La prima vedere însă, pasajul ne pune în încurcătură. Expresia *„vrăjmașii Lui să-I fie făcuți așternut al picioarelor Lui”* este echivalentul celei din profeția pe care tocmai am studiat-o: *„îți va zdrobi capul”* (Geneza 3:15). Însă această profeție sublinia faptul că Cel ce va zdrobi capul șarpelui nu este altul decât Hristos Însuși. Cum se face atunci că Hristos S-a înălțat și așteaptă acum împlinirea lucrării pe care El Însuși trebuie s-o facă? Cum se poate ca El să se aștepte pe Sine să facă lucrarea despre care Dumnezeu a profețit că nu va putea fi făcută de nimeni altcineva decât de El Însuși? Nu este o taină?

Toate aceste taine își găsesc răspunsul în Scriptură atunci când acceptăm declarațiile acestora așa cum sunt scrise. Descriind ceea ce a mai rămas pe pământ din Sămânța femeii atunci când aceasta a fost răpită la cer (Apocalipsa 12:17), Pavel afirmă:

„Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu prin credința în Hristos Isus. Toți care ați fost botezați pentru Hristos v-ați îmbrăcat cu Hristos. Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus. Și dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți ‚sămânța’ lui Avraam, moștenitori prin făgăduință.” (Galateni 3:26-29).

Întregul capitol 12 din cartea Apocalipsei descrie conflictul dintre Satan și Hristos după înălțarea Acestuia la cer. Fiecare parte a prezentat argumentele în favoarea pretenției la guvernarea planetei Pământ, dovezile aduse de Mântuitorul în urma întrupării, biruinței tuturor ispitelor, morții și învierii Sale îndreptățindu-L la titlu. Văzându-se înfrânt și exilat pe planeta pe

care odinioară o administra, Satan a plănuit răzbușarea. Pentru că acum era însă în cer, Satan nu-L mai putea ataca pe Hristos. Scriptura ne spune însă că, după înălțarea Sa la cer, ceva din El a mai rămas pe pământ: „rămășița seminței” femeii (Apocalipsa 12:17). Cei ce au fost umpluți de prezența lui Hristos prin spiritul Său și care, astfel, au devenit una cu El, au început să constituie trupul lui Hristos pe pământ.

Acesta este motivul pentru care „Când s-a văzut balaurul aruncat pe pământ, a început să urmărească pe femeia care născuse copilul de parte bărbătească. ... Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, cu cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos.” (Apocalipsa 12:13, 17). Întreaga atenție a lui Satan este îndreptată către Hristos, Singurul care are puterea de a-i zdrobi deplin și definitiv autoritatea. Când a fost pe pământ, Hristos a produs omul cel nou, Cel de-al doilea Adam care l-a biruit pe Satan. Zdrobirea autorității sale în mod deplin și definitiv va fi însă o lucrare pe care Hristos o va face în trupul Său, Biserica, prin omul care este una cu El, demonstrând astfel pentru totdeauna că unirea cu Dumnezeu reprezintă atât garanția fericirii cât și a puterii împotriva oricărei provocări. Acesta este motivul pentru care Pavel afirmă cu îndrăzneală că toți cei sunt născuți din Hristos s-au „îmbrăcat cu Hristos”, că toți cei ce-I aparțin lui Hristos, sunt „sămânța lui Avraam” (Galațeni 3:26-29). Lăuntrul, spiritul lor este spiritul lui Hristos. Și nu numai atât: dar și exteriorul lor este parte din Hristos căci, fiind îmbrăcați cu Hristos, Mântuitorul este tot ceea ce se vede și tot ceea ce este Creștinul.

„Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc..., dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.” (Galațeni 2:20).

Nu numai atenția vrăjmașului este îndreptată către Biserica Creștină, dar „și firea așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu.” (Romani 8:19). Totul depinde de răspunsul Bisericii Creștine: atât eradicarea răului de pe planetă și din univers, cât și eliberarea creației de sub povara durerii și a morții.

Concluzii

Soluționarea mării controversate a fost încredințată de Dumnezeu în exclusivitate Fiului Său.

„Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus pe care L-ați răstignit voi.” (Fapte 2:36).

Fiind singurul născut din Dumnezeu, „ogîndirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui” (Evrei 1:3), Fiul Său a primit autoritate absolută pentru a răspunde într-un mod eficient și definitiv în cadrul mării controversate. Nimeni altcineva nu este acreditat pentru această lucrare pentru că, datorită naturii, nimeni altcineva nu o poate realiza.

Lucrarea lui Hristos de pe pământ a reprezentat numai o parte din împlinirea acestei misiuni. Lucrarea urmează să fie finalizată de El Însuși în trupul Lui de pe pământ, Biserica Creștină. Acesta este motivul pentru care răspunsul fiecărui Creștin în parte joacă un rol determinant în finalizarea mării controversate, fiecare Creștin fiind chemat să-și trăiască viața nu numai „așteptând” dar „și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu” (2 Petru 3:12).

DESĂVÂRȘIRE RELATIVĂ

David Clayton iunie 2018

Unul din lucrurile pe care le-am conștientizat încă de la începutul experienței Creștine este faptul că adventismul are un sistem de învățături care accentuează desăvârșirea; sau cel puțin așa am înțeles eu. Adventiștii sunt unii dintre pușinii care îndrăznesc să folosească acest cuvânt în legătură cu caracterul și dezvoltarea morală a oamenilor. Deseori m-am întrebat ce este desăvârșirea și cum se poate obține. Propria experiență m-a convins că desăvârșirea nu este ușor de obținut. Potrivit Dicționarului Webster, „desăvârșit” înseamnă „complet în toate aspectele; fără defect sau omisiune; curat; fără greșală.” „Într-o condiție de excelență completă; în ceea ce privește o îndemânare sau cantitate, fără greșală; excelent.”

Atunci când vorbim despre desăvârșire, nu există loc pentru nicio greșală, căci prezența acesteia va rezulta imediat în lipsa desăvârșirii. Întrebarea este: pretinde Dumnezeu desăvârșirea? Atunci când deschidem Biblia descoperim în mod repetat că există fraze, propoziții și versete care indică faptul că Dumnezeu pretinde, dorește și poruncește desăvârșirea. Spre exemplu, Isus a spus:

„Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl voștru cel ceresc este desăvârșit.” (Matei 5:48).

Discutam odată cu o persoană care-mi spunea că Dumnezeu înțelege faptul că nu vom putea atinge niciodată un anumit nivel de excelență, motiv pentru care El ne acceptă astfel. Dar în Biblie nu găsesc că Dumnezeu a spus „fiți 75% desăvârșiți” sau „fiți 90% ascultători”. Mereu mă lovesc de absoluturi. Biblia ne cere mult și singurul lucru care ne oferă speranță este faptul că pe lângă aceste cereri avem asigurarea abilității absolute a lui Dumnezeu de a împlini în noi ceea ce El însuși ne cere.

„Încolo, fraților, fiți sănătoși, desăvârșiți-vă, îmbărbătați-vă, fiți cu un cuget, trăiți în pace și Dumnezeul dragostei și al păcii va fi cu voi.” (2 Corinteni 13:11).

Promisiunea lui Dumnezeu în ceea ce privește desăvârșirea

Dumnezeu nu numai pretinde desăvârșirea, dar și promite desăvârșirea:

„Și El a dat pe unii apostoli, pe alții proroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos.” (Efeseni 4:11-13).

Observați că atunci când spune „la starea de om mare” („la statura omului desăvârșit” KJV), el vrea să spună „la înălțimea staturii plinătății lui Hristos.” Pavel afirmă că Dumnezeu a oferit bisericii anumite daruri: apostolia, profeția, evangheliștii și așa mai departe cu un scop, iar scopul este acela de a duce biserica la desăvârșire. Aceste daruri vor continua până când biserica va crește „la înălțimea staturii plinătății lui Hristos.” Nu este așa? Este clar ca lumina zilei. Scriptura afirmă desăvârșirea și făgăduiește că acela este punctul la care Dumnezeu își conduce copiii.

„Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.” (2 Timotei 3:16, 17).

Făgăduințe pentru cei desăvârșiți

Biblia nu numai că promite desăvârșirea, dar o și poruncește și există câteva făgăduințe pe care Dumnezeu le face pentru cei ce devin desăvârșiți.

„Uită-te bine la cel desăvârșit și privește pe cel fără viclesug, căci omul de pace are parte de moștenitori.” (Psalmul 37:37 KJV).

„Celui care și-a păstrat minte către Tine, Tu-l păstrezi într-o pace desăvârșită; căci se încrede în Tine.” (Isaia 26:3 KJV).

Scriptura spune că omul care este desăvârșit va avea pace. Asta nu presupune absența dificultăților, dezamăgirilor și a încercărilor în viață, ci mai degrabă existența în lăuntru a unui resort care conferă pace. Asemenea cântecului pe care uneori îl cântăm:

*„Am ceva în mine,
Ceva ce nu pot explica.
Tot ceea ce știu, slavă Dumnezeului Atotputernic,
Am ceva în mine.”*

Deseori mi-a venit gândul: asta înseamnă că nu mă pot bucura de aceste binecuvântări până când nu voi fi desăvârșit? Azi înțeleg că modul în care am înțeles termenul „desăvârșit” a fost greșit. Adevărul este că toate aceste făgăduințe și binecuvântări pot fi ale noastre **chiar acum!** Nu trebuie să așteptăm până mâine sau până când va veni o zi din viitorul îndepărtat; ele pot fi ale noastre chiar acum.

🕊 inimă desăvârșită

Multe versete din Biblie sugerează că Dumnezeu caută ceva anume. El tot caută și-i cercetează pe oameni, însă ce caută El cu adevărat?

„Voi avea ochii îndreptați asupra credincioșilor din țară, ca să locuiesc lângă mine; cel ce umblă pe o cale desăvârșită, acela îmi va sluji.” (Psalmul 101:6 KJV)

„Căci Domnul își întinde privirile peste tot pământul ca să sprijine pe aceia a căror inimă este în mod perfect a Lui.” (2 Cronici 16:9 KJV).

Dumnezeu promite lucruri uimitoare celor ce devin desăvârșiți iar Biblia ne spune că au existat oameni „desăvârșiți”. Un exemplu clasic este Iov. Dumnezeu i-a spus lui Satan:

„Ai văzut pe robul Meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om perfect și curat la suflet, care se teme de Dumnezeu și se abate de la rău.” (Iov 1:8).

Mai mult, în Geneza 6:9 ni se spune că Noe a fost un om drept, desăvârșit în generația lui. Dar ce este această desăvârșire pe care Dumnezeu o cere de la noi? Să considerăm următoarele versete:

„Dar pe Acela care a fost făcut pentru puțină vreme mai prejos decât îngerii”, adică pe Isus, Îl vedem încununat cu slavă și cu cinste din pricina morții pe care a suferit-o, pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți. Se cuvenea, în adevăr, ca Acela pentru care și prin care sunt toate și care voia să ducă pe mulți fii la slavă să desăvârșească, prin suferințe, pe Căpetenia mântuirii lor.” (Evrei 2:9, 10).

La Cine se referă aici. Este vorba despre Isus iar pasajul afirmă că Isus a devenit desăvârșit prin suferințe. A fost Isus desăvârșit când a fost bebeluș? Desigur! Dar când era copil și creștea? Dar când a fost adolescent? Da, a fost desăvârșit. Dar aici Biblia spune că El **a devenit** desăvârșit prin suferință. În acest caz Biblia se referă la desăvârșire ca la ceva ce nu a avut de la bun început, ci mai degrabă a obținut prin lucrurile pe care le-a suferit. În acest verset descoperim un indiciu care ne ajută să înțelegem la ce se referă Dumnezeu atunci când spune că așteaptă perfecțiunea de la noi toți.

Desăvârșirea celor 144.000 este prezentată de Biblie ca fiind ceva ieșit din comun. Întotdeauna am avut în minte imaginea celor 144.000 care au ajuns la o înălțime a relației cu Dumnezeu care nu a fost atinsă de nicio generație anterioară lor. Ei trec printr-o experiență care-i purifică și-i aduce într-un loc în care nicio altă generație de pe această planetă n-a ajuns. Dar chiar dacă grupul celor 144.000 nu s-a dezvoltat încă sau n-a fost încă descoperit, desăvârșirea este disponibilă nouă azi și asta este ceea ce dorim să înțelegem mai degrabă decât desăvârșirea de mâine.

În cartea Cronicilor unde David îl sfătuiește pe fiul lui Solomon, el spune:

„Și tu, fiule Solomoane, cunoaște pe Dumnezeul tatălui tău și slujește-I cu o inimă desăvârșită și cu un suflet binevoitor, căci Domnul cercetează toate inimile și pătrunde toate închipuirile și toate gândurile.” (1 Cronici 28:9 KJV).

David îl sfătuiește pe Solomon să-L slujească pe Dumnezeu cu „o inimă desăvârșită”. Ce înseamnă această expresie? Aceasta ne amintește de ocazia în care Samuel a mers la Betlem să ungă ca rege pe unul dintre fiii lui Ișai. Ișai s-a gândit la Eliab, iar Dumnezeu i-a spus lui Samuel:

„Nu te uita la înfățișarea și înălțimea staturii lui, căci l-am lepădat. Domnul nu Se uită la ce se uită omul; omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul Se uită la inimă.” (1 Samuel 16:7).

Biblia indică deseori că atunci când Dumnezeu cercetează oamenii, ceea ce-L interesează este starea inimii. Acesta este un indiciu pentru subiectul nostru, desăvârșirea Creștină.

„Nu că am și câștigat premiul sau că am și ajuns desăvârșit, dar alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus. Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă, dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus.” (Filipeni 3:12-14).

Pavel a scris aceste rânduri, dar a fost Pavel desăvârșit? Ni se spune că cel mai renumit apostol, cel mai supus probabil, a fost apostolul Pavel; dar a fost el desăvârșit? „Nu sunt încă desăvârșit”, spune el, iar asta pare a fi o contradicție pentru că Pavel argumenta cu putere o viață curată și sfântă. Dar când citim ceea ce Pavel a afirmat cu o altă ocazie, începem să înțelegem ce desăvârșire caută Dumnezeu:

„De aceea mă silesc să am totdeauna un cuget curat înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.” (Fapte 24:16).

Este interesant de notat de câte ori Pavel accentuează faptul că Dumnezeu caută și este interesat de ceea ce el numește „o conștiință bună”:

„Ținta poruncii este dragostea, care vine dintr-o inimă curată, dintr-o conștiință bună și dintr-o credință neprefăcută.” (1 Timotei 1:5 KJV).

„și să păstrezi credința și o conștiință bună, pe care unii le-au pierdut și au căzut din credință.” (1 Timotei 1:19 KJV).

„Mulțumesc lui Dumnezeu, căruia Îi slujesc cu o conștiință curată, din moși-strămoși, că neîntrerupt te pomenesc în rugăciunile mele, zi și noapte.” (2 Timotei 1:3).

Iată o altă întrebare: poate să fie mântuit cineva care nu este desăvârșit? Depinde la ce ne referim atunci când discutăm despre desăvârșire, nu este așa?

Știm că mulți Creștini care se celebrează duminica sunt mântuiți. Ei un împlinesc toate poruncile lui Dumnezeu sau se pare că le ignoră, și totuși sunt mântuiți pentru că „asta este tot ceea ce au cunoscut”. Atunci când folosim această expresie, ceva devine clar: ceea ce caută Dumnezeu la oameni nu este cunoașterea desăvârșită. Dumnezeu caută predarea desăvârșită; El dorește supunerea desăvârșită în ceea ce cunoaștem a fi bine și rău. Uneori credem că cu cât avem mai multă cunoaștere, cu atât mai desăvârșiți devenim. Însă scopul Creștinului nu este neapărat să învețe mai mult, ci mai degrabă să fie ascultător în ceea ce cunoaște. Dacă nu te supui în ceea ce deja cunoști, de ce cauți mai multă cunoaștere? Isus a spus că se va cere mult de la cel căruia i s-a încredințat mult. Am înțeles că atunci când Biblia vorbește despre desăvârșire, se referă la inima care este desăvârșită în predarea față de Dumnezeu.

Predarea desăvârșită

Imaginează-ți că ai doi copii: unul este mereu gata să te asculte pe când celălalt este mereu încăpățânat și tot timpul comentează. Într-o zi, copilul ascultător face ceva greșit, ceva ce este cu desăvârșire rău. Atunci când îl întrebi „De ce ai făcut așa ceva?”, el răspunde: „N-am știut că este greșit.” Cum i-ai răspunde sau ce ai simți față de el? Ai fi supărat și mâniat? L-ai pedepsi?

Acum imaginează-ți că micuțul tău iese în grădină și smulge toate răsadurile împreună cu buruienile. Ieși afară și-l întrebi supărat: „De ce ai făcut asta?” Iar el răspunde: „Vezi taticule, te ajut să scapi de buruienile din grădină.” A făcut ceva ce te va costa, însă cum va reacționa un părinte bun într-o astfel de situație? Va spune: „Mulțumesc scumpule, însă vezi: astea sunt cele rele și astea sunt cele bune.” Înțelegi imediat că micuțul are nevoie de educație, nu de pedeapsă. Înțelegi ideea? Copilul ascultător nu are nevoie decât de educație pentru a fi mai bun.

Dumnezeu nu așteaptă de la tine mai mult decât ai. Tot ceea ce Dumnezeu dorește este o inimă care are o atitudine desăvârșită față de El. Imediat ce obține asta, El nu mai are nicio problemă cu noi. Să lăsăm de-o parte faptul că avem nevoie de mai multă lumină și înțelegere; ceea ce avem cu adevărat nevoie este o inimă supusă. Atunci când o vom avea, un potop de lumină va veni peste noi. Dumnezeu poate să ne trimită imediat lumină. Problema este să ne aducă în punctul în care să ne supunem față de ceea ce avem deja.

„Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii.” (Evrei 4:12).

Acest verset îmi spune că Dumnezeu îmi vede inima, gândurile și motivele. Deseori ne înșelăm singuri gândind că un anume concept este ceea ce credem noi, nu-i așa? Ne mințim singuri pentru că nu vrem să ne supunem. Dar putem să-L mințim pe Dumnezeu? Sunt atât de multe aspecte la care ne putem gândi și în care nu suntem onești; eu vreau să fiu sincer înaintea lui Dumnezeu, îmi doresc **o inimă desăvârșită**. Dumnezeu spune că acest lucru este posibil. Dacă dorim să biruim păcatul, dacă dorim să fim supuși, putem; Hristos trăiește în noi și ne oferă acea putere.

Toate problemele noastre spirituale se nasc datorită faptului că nu dorim să ne supunem lui Dumnezeu. George Muller a fost un uimitor om al credinței. Muller a spus că oricând nu reușea să înțeleagă voia lui Dumnezeu, se întâmpla de obicei datorită propriilor sale dorințe. Lua o foaie de hârtie și scria toate motivele pentru care ar fi făcut cutare lucru și toate motivele pentru care ar fi procedat altfel. Ducea hârtia înaintea lui Dumnezeu și se ruga. El spune că atunci când scăpa de înclinațiile și preferințele personale, de obicei înțelegea imediat care era planul lui Dumnezeu.

Deseori noi ne orbim propria minte și conștiință spre exasperarea Spiritului Sfânt. Deseori și în multe feluri îi reducem glasul la tăcere prin ceea ce ne convine nouă. Însă în lumina cuvântului lui Dumnezeu, putem fi sinceri cu conștiința noastră; Dumnezeu face posibil acest lucru și putem fi desăvârșiți; însă este necesar un singur lucru, și anume predarea. Unul dintre cântecele mele preferate exprimă acest lucru atât de frumos:

„Ai tânjit după pacea de dulce și pentru mai multă credință,
Te-ai rugat cu perseverență, insistent;

Dar nu poți avea odihnă, nici nu poți fi pe deplin binecuvântat,
Până când nu este pus totul pe altar.
Oh, niciodată nu putem ști ce a pregătit Domnul,
Ce binecuvântări pentru care ne-am rugat;
Până când El nu controlează trupul și sufletul tău,
Până când nu este totul pe altar așezat.”

Priviți: este atât de frumos. Cerul se deschide înaintea noastră, însă este necesară o predare deplină. Asta înseamnă a-I spune lui Dumnezeu: „tot ceea ce am și sunt Îți returnez fără nicio rezervă, pentru a fi în mod absolut, cu toate inima și pentru totdeauna al Tău.”

Dragostea pentru adevăr

Sunt lucruri pe care alții, chiar Creștini, le pot face și pe care tu nu le poți. Nu trebuie să fii fățarnic sau să te mândrești cu ele sau să spui ceea ce poți face tu. Însă între tine și Dumnezeu nu poți proceda astfel pentru că conștiința ta trebuie să fie curată înaintea Lui. Nu cunoști convingerea altuia, dar dacă tu ai o convingere în ceea ce privește planul lui Dumnezeu cu tine, trebuie s-o urmezi. De ce? Pentru că Dumnezeu spune „fii desăvârșit” și se referă la desăvârșirea în predare. Celălalt poate să-și urmeze convingerile cu credincioșie, însă Dumnezeu ne conduce diferit, nu?

Ceea ce este important este sinceritatea inimii față de Dumnezeu. Nu te înșela singur pentru că-i poți păcăli pe oameni, însă atunci când începi să te minți singur ajungi în punctul în care te prostesti pe tine însuși. Acest lucru este foarte periculos; dacă-l mint pe un om, cineva mă poate convinge de greșeala mea, însă atunci când mă mint pe mine însumi până la punctul în care ajung să cred că minciună, sunt într-o situație disperată.

*„și cu toate amăgirile nelegiuirii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit **dragostea adevărului** ca să fie mântuiți. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună.”* (2 Tesaloniceni 2:10, 11).

Acest pasaj vorbește despre antihrist care va veni cu tot felul de minuni mincinoase. Observați că pasajul afirmă „sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului”. În primul rând nu este vorba despre faptul că n-au iubit adevărul și nici despre faptul că n-ar fi cunoscut adevărul. Problema este că n-au primit dragostea pentru adevăr; nu au dorit adevărul. De ce nu dorește cineva adevărul? Pentru că primirea adevărului necesită o cruce; afectează relațiile cu prietenii și familia sau te face să nu te simți confortabil. Sunt prea multe lucrurile la care trebuie să renunți.

Gândiți-vă spre exemplu la tânărul bogat căruia Isus i-a spus să vândă tot și să-L urmeze. El nu iubea deloc adevărul. Dacă Isus i-ar fi spus „dă la săraci un sfert din avere”, ar fi acceptat. Însă acest „tot” fără compromis a fost prea mult. Uneori Dumnezeu ne arată lucruri pe care nici nu le iubim și nici nu le dorim. Așadar, în loc să iubim adevărul, ne spunem: „nu cred că Dumnezeu cere asta.” Repetăm atât de des și devenim singuri orbi în fața dovezilor încât în final ajungem să credem o minciună.

Observați că versetul adaugă: *„Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună.”* Oamenii ajung în locul în care cred din toată inima ce nu este adevărat. Sinceritatea, la momentul acela, nu mai înseamnă nimic și nu poate salva pe nimeni. Ai ajuns să crezi o minciună pentru că, în primul rând, nu ai fost sincer în modul în care te-ai raportat la Dumnezeu. Îți închizi inima înaintea lui Dumnezeu până în punctul în care ești atât de hotărât și determinat iar Dumnezeu spune „te voi părăsi căci nu pot trece de zidul cu care te-ai înconjurat.” Astfel, ajungi să crezi o minciună din toată inima. Problema nu este dimensiunea păcatului: că este vorba despre respingerea adevărului despre sabbat sau despre consumul unui aliment interzis. Este vorba despre faptul că spui: „Doamne, în viața mea, la acest punct, nu poți deține supremația; în punctul acesta voi reține controlul.” Aceasta este o atitudine foarte periculoasă iar o asemenea persoană nu poate fi mântuită.

Acest lucru este logic, rațional și bun pentru că dacă cineva ajunge în cer spunându-I lui Dumnezeu „nu ai voie să intri în acest spațiu mic”, are în el sămânța lui Lucifer și într-o zi va porni o rebeliune împotriva lui Dumnezeu. Pe de altă parte, cineva care ajunge în cer cunoscând poate numai una dintre poruncile lui Dumnezeu, dar care spune „Ia-mă, sunt al Tău și cuvântul Tău este viața mea,” nu are nevoie decât să i se spună: „Iată alte câteva lucruri care-mi fac plăcere.” Inima lui aparține deja lui Dumnezeu; nu are nevoie decât de educație.

Mulți dintre noi pot fi, în unele aspecte, pe calea amăgirii de sine. Însă în lumina cuvântului lui Dumnezeu putem înțelege unde suntem și ne putem curăța viețile de aceste lucruri. Am în inima dorința de a fi printre cei care nu au decât dorința de a avea o legătură cu Dumnezeu în care nu există umbre pentru că asta este ceea ce dorește Dumnezeu. Fie care toți, prin harul lui Dumnezeu, să avem o singură ambiție: să ajungem la acea experiență de predare absolută în mâna Tatălui nostru.

TOTUL DESPRE ZECIMEA TA

4

Sânta János

Excepțiile dovedesc regula

Este adevărat că Pavel a contrazis aceste principii în experiența lui pentru că sunt multe pe care nu le-a respectat. Însă putem înțelege mai bine care este motivul pentru care apostolul l-a sfătuit astfel pe Timotei dacă considerăm faptul că Timotei îl privea pe Pavel ca pe un părinte și un exemplu. El a încercat să copieze stilul de viață altruist al lui Pavel în toate aspectele. Însă Pavel era un om deosebit care avea o chemare specială din partea Domnului:

*„Dar Domnul i-a zis: ‚Du-te, căci el este un vas pe care l-am ales ca să ducă Numele Meu înaintea neamurilor, înaintea împăraților și înaintea fiilor lui Israel; și îi voi arăta tot **ce trebuie să sufere pentru Numele Meu.**” (Fapte 9:15, 16).*

Să ne gândim la câteva exemple. Cu toate că Pavel nu era căsătorit, el nu a considerat niciodată că ar trebui urmat ca exemplu în această privință. Dimpotrivă: atunci când Creștinii din Corint l-au întrebat despre aceasta, el i-a sfătuit să se căsătorească (1 Corinteni 7:2). Ca regulă de bază, el a sugerat ca bătrânii și diaconii, cei care păstoresc biserica, să fie bărbați căsătoriți, soți ai unei singure soții, având copii ascultători (1 Timotei 3:2, 12).

Un alt exemplu îl constituie stilul de viață al lui Pavel. Timotei era entuziast în a copia stilul ascet de viață al lui Pavel. Însă modul în care a reacționat trupul lui la acest experiment de abținere de la orice plăceri dietetice l-a condus către o schimbare. Timotei nu era la fel de robust la Pavel din punct de vedere fizic iar deficiența în nutriție a condus la probleme stomacale. Pavel, descoperind suferința tovarășului lui, i-a sugerat lui Timotei să adauge apei pe care o consuma și vin (1 Timotei 5:23).

Același lucru este valabil și în ceea ce privește aspectul financiar. Cu toate că, de dragul iubirii, Pavel s-a abătut uneori de la porunca lui Hristos de a-i sprijini pe vestitorii Evangheliei, el nu a impus propria practică altora ca regulă. Dimpotrivă, în învățăturile sale către biserici (spre exemplu către corinteni) și în sfaturile către tovarășii săi în lucrare (spre exemplu lui Timotei), el a subliniat mereu principiul general.

În concluzie, practica lui Pavel nu neagă principiile generale pe care el însuși le-a afirmat. Considerând toate acestea, în mod logic se ridică următoarea întrebare:

Așadar, trebuie să plătim zecime?

Răspunsul este un nu categoric. **Nu trebuie.** Nu suntem sub jurisdicția legii deoarece Creștinismul nu este o religie a legii ci mai degrabă a spiritului și a libertății (2 Corinteni 3:17). Însă această libertate nu înseamnă că ar trebui să trăim cum vrem, asemenea unor „Creștini egoiști”:

*„Toate lucrurile îmi sunt îngăduite, dar **nu toate sunt de folos**; toate lucrurile îmi sunt îngăduite, dar nimic nu trebuie să pună stăpânire pe mine.” (1 Corinteni 6:12).*

*„Fraților, voi ați fost chemați la slobozenie. Numai **nu faceți din slobozenie o pricină ca să trăiți pentru firea pământească**, ci slujiți-vă unii altora în dragoste.” (Galateni 5:13).*

Prin scrierile lui Pavel, Dumnezeu a încercat să ne explice că nu ne cheamă la o supunere oarbă a unor reguli, ci la o cooperare voluntară bazată pe dragoste. Tatăl nostru are un plan în ceea ce privește planeta noastră, și dorește să-l împlinească cu cooperarea noastră.

Dumnezeu nu este interesat de zecimea ta!

Mulți Creștini sunt învățați că Dumnezeu pretinde a zecea parte din venitul tău ca fiind „partea Lui”. Însă Dumnezeu a clarificat cu mult timp în urmă că nu are deloc nevoie de lucrurile materiale pe care noi I le oferim atât de „generos”:

„Nu pentru jertfele tale te mustru, căci arderile tale de tot sunt necurmat înaintea Mea. Nu voi lua tauri din casa ta, nici țapi din staulele tale. Căci **ale Mele sunt toate dobitoacele** pădurilor, toate fiarele munților cu miile lor. Eu cunosc toate păsările de pe munți și **tot ce se mișcă pe câmp este al Meu**. Dacă Mi-ar fi foame, nu ți-aș spune ție, căci **a mea este lumea și tot ce cuprinde ea**. Oare mănânc Eu carnea taurilor? Oare beau Eu sângele țărilor?” (Psalmul 50:8-13).

„Al Meu este argintul și al Meu este aurul”, zice Domnul oștirilor.” (Hagai 2:8).

Dumnezeu, Creatorul și Susținătorul a toate nu are nevoie de darurile noastre. Cei care cred că pot „da” lui Dumnezeu ceva ce dețin ei, au o concepție greșită despre maiestatea Sa. Adevărul este că tot ceea ce avem și tot ceea ce suntem aparțin de drept lui Dumnezeu, fie că recunoaștem sau nu. El nu este interesat în a primi 10% din ceea ce avem; însă El este interesat de cu totul altceva:

„Căci **bunătate voiesc**, nu jertfe, și cunoștință de Dumnezeu mai mult decât arderi-de-tot!” (Osea 6:6).

„Fiule, dă-Mi **inima** ta și să găsească plăcere ochii tăi în căile Mele!” (Proverbe 23:26).

„Să **iubești pe Domnul** Dumnezeul tău cu **toată** inima ta, cu **tot** sufletul tău, cu **tot** cugetul tău și cu **toată** puterea ta.” (Marcu 12:30).

„Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt care locuiește în voi și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că **voi nu sunteți ai voștri**?” (1 Corinteni 6:19).

Dumnezeu nu pretinde o parte din venitul nostru. El dorește **plinătatea** dragostei inimii noastre astfel încât noi investim **toată** ființa noastră, tot timpul nostru, toată puterea noastră, toată influența noastră, toate mijloacele noastre etc. în lucrarea Sa potrivit scopurilor Sale. Adevărul este că cei ce se consacră pe deplin lui Dumnezeu, pot face mult mai mult pentru Împărăția lui Dumnezeu decât cei ce-I „returnează” numai o parte umilă din venitul lor.

Conlucrând cu Dumnezeu

Dumnezeu Și-a revelat planurile în ceea ce privește această lume într-un mod cât se poate de clar:

„care **voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului**.” (1 Tim 2:4).

„**Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea**, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.” (Matei 24:14).

Acest plan este împlinit prin cei ce propovăduiesc Evanghelia altora:

„Fiindcă oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit. Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela despre care n-au auzit? Și **cum vor auzi despre El fără propovăduitor**? Și cum vor propovădui, dacă nu sunt trimiși?” (Romani 10:13-15).

Asta este exact ceea ce a făcut Isus: El a ales doisprezece și ulterior încă șaptezeci pe care i-a trimis să predice Evanghelia. Le-a spus că nu ia rezerve în călătoriile misionare, dar i-a asigurat că cei pe care-i vor sluji se vor îngriji de nevoile lor fundamentale (hrană, haine curate, găzduire) în schimb (Matei 10:10, Luca 10:7). Pavel a sumarizat acest principiu astfel:

„Tot așa, Domnul a rânduit ca cei ce propovăduiesc Evanghelia să trăiască din Evanghelie.” (1 Corinteni 9:14).

Domnul nu a promis niciodată slujitorilor Lui o viață de lux, dar le-a promis că nevoile fundamentale le vor fi împlinite de alți oameni. Acest sprijin trebuie desigur să se extindă și la familiile lor (1 Corinteni 9:5) căci aceasta este singura cale prin care lucrătorii Evangheliei vor fi eliberați de povara de a-și câștiga existența printr-o ocupație lumească. Astfel pot fi eliberați de orice distragere și să-și consacre pe deplin mințile și puterile în slujba Domnului.

Dorința lui Dumnezeu este ca Evanghelia să ajungă la toți oamenii. El ar fi putut să trimită îngerii să predice vestea cea bună, însă n-a făcut-o. El îl cheamă pe om în această lucrare. El îi face pe oameni canalele binecuvântării Sale și conlucrătorii Săi. Prin faptul că-i implică pe copiii Săi în marea lucrare a harului, El le oferă o oportunitate de a manifesta caracterul Lui plin de milă și mai pe deplin și, astfel, de a-L proslăvi pe El.

Tot la fel, Dumnezeu ar putea să facă minuni pentru a-i hrăni pe slujitorii pe care i-a chemat în lucrare. Însă El a decis să implice omul și în această lucrare. Astfel, El îi face pe copiii Săi canalele dragostei și providenței Lui, implicându-i pe cei ce nu au primit o chemare specială de a-și părăsi slujbele pentru a-și devota tot timpul lucrării Evangheliei.

Dumnezeu are nevoie de lucrători care vor coopera cu El în lucrarea de a-i sluji pe alții dezinteresat, fără nicio dorință de compensare financiară. Însă, în același timp, Domnul dorește

că și ceilalți copii ai Săi să coopereze cu El și să-i sprijine pe lucrătorii credincioși cu mijloacele ce le-au fost încredințate. Nu datorită legii, ci pentru că acesta este planul desăvârșit al lui Dumnezeu. Acesta este scopul către care indică sistemul zecimii din Vechiul Legământ.

Cine, ce, când?

În concluzie, haideți să abordăm câteva întrebări practice care sunt deseori ridicate. Atunci când cineva decide să sprijine lucrarea Evangheliei cu propriile mijloace, de obicei se ridică următoarele întrebări:

1. Unde sau cui ar trebui să dau banii?
2. Cât ar trebui să dau, 10%?
3. Când sau cu ce regularitate ar trebui să contribui?

Despre unele dintre aceste întrebări am scris deja; însă nu este rău să discutăm câteva detalii practice. Să abordăm aceste întrebări pe rând:

1. Cui?

Sistemul zecimii din Vechiul Legământ le cerea credincioșilor să-și aducă zecimile în „visterie”. În interpretarea multor biserici, această regulă înseamnă că membrii a trebui să plătească cele 10 procente la trezoreria bisericii. Însă „visteria” nu a fost niciodată ca scop în sine, ci a servit ca scop pentru sprijinirea nevoilor slujitorilor lui Dumnezeu, adică a leviților și a preoților din Vechiul Testament. Ideea este că centrul nu a fost niciodată visteria, ci mai degrabă susținerea slujitorilor lui Dumnezeu.

Să fie clar: un sistem de distribuire care facilitează echilibrul nu este rău dacă într-adevăr sprijină lucrarea lui Dumnezeu. Însă, dacă sistemul „visteriei” eșuează să împlinească scopul lui divin, Dumnezeu nu se așteaptă ca noi să aruncăm banii fără nicio rațiune sau cu inima îndoită în „coșul comun”. El dorește cooperarea noastră în sprijinirea lucrării Evangheliei, reținând faptul că **lucrătorii Evangheliei sunt persoane, nu organizații!**

Aceasta este motivul pentru care este deosebit de important să examinăm ce considerăm a fi lucrarea lui Dumnezeu și să decidem ca unii care dau socoteală lui Dumnezeu și nu unui om. **Să cerem călăuzire divină pentru ca El să ne arate care este lucrarea Sa pe care dorește s-o sprijinim.** Atunci vom ști cu certitudine ce organizație sau ce persoană trebuie susținute.

De asemenea trebuie să considerăm un avertisment foarte relevant în acest context:

„Dacă nu poartă cineva grijă de ai lui, și **mai ales de cei din casa lui**, s-a lepădat de credință și este mai rău decât un necredincios.” (1 Tim 5:8).

Cu toate că acest verset nu se referă la sprijinirea propovăduitorilor Evangheliei, aici este afirmat un principiu valoros. Înainte de a-ți manifesta generozitatea în altă parte, asigură-te că-i ajuți pe cei ce ți-au fost încredințați ție. Acest principiu se aplică și sprijinirii propovăduitorilor Evangheliei. Dacă o persoană trebuie susținută, atunci aceea trebuie să fie în primul rând persoana care se asigură ca tu să fii hrănit spiritual (1 Corinteni 9:10, 11). Așadar, înainte de a-i susține pe misionarii din alte țări, asigură-te că lucrătorii locali primesc tot ceea ce au nevoie.

2. Cât?

Unii Creștini se întreabă dacă trebuie să plătească zecime din venitul net sau brut, sau din tot ceea ce posedă. Rețineți însă: Dumnezeu nu este interesat în zecimea voastră! El **nu are nicio pretenție** asupra averii tale pentru că **El o detine oricum!** El nu-și însușește prin forță ceea ce-I aparține, ci ne tratează ca pe niște „parteneri de afaceri” în cauza Evangheliei.

În Noul Testament nu există nicio regulă care să afirme suma cu care să contribuim. Dumnezeu dorește inima noastră - nu numai 10%, ci toată inima. Și dacă I-am predat inima, nu vom putea să nu-I dăm pentru că dragostea nu poate reține binecuvântarea pentru sine! Atunci vei oferi cu bucurie chiar mai mult decât pretinde regula. Isus a comentat despre văduva care-I încredințase lui Dumnezeu toată averea ei, cu toate că aceasta nu era mai mult decât două monezi. În ochii lui Dumnezeu acest sacrificiu desăvârșit a fost mult mai valoros decât zecimea bogăților (Matei 12:41-44)!

Cu alte cuvinte, nu cantitatea contează, ci faptul că dai din toată inima. Dacă poți oferi 10% cu bucurie și cu o conștiință liniștită, atunci așa să faci! Dacă Dumnezeu te impresionează să dai mai mult, poate chiar tot ceea ce ai asemenea văduvei, fă așa și bucură-te de pace împreună cu Dumnezeu.

3. Când?

Putem găsi câteva idei călăuzitoare în Scriptură în ceea ce privește regularitatea. Atunci când Isus i-a trimis pe ucenici în misiune, le-a spus că nu-și adune rezerve, ci să accepte salariul unei zi de muncă:

„Să rămâneți în casa aceea și să mâncați și să beți ce vi se va da, căci vrednic este lucrătorul de plata sa. Să nu umblați din casă în casă.” (Lu 10:7)

Vechiul Testament ne oferă instrucțiuni mai detaliate despre modul în care trebuie să se plătească salariul celui ce muncește:

„Vai de cel ce își zidește casa cu nedreptate și odăile, cu nelegiuire; care pune pe aproapele său să lucreze degeaba, fără să-i dea plata!” (Jeremia 22:13).

„Să nu nedreptățești pe simbriașul sărac și nevoiaș, fie că este unul din frații tăi, fie că este unul din străinii care locuiesc în țara ta, în cetățile tale. Să-i dai plata pentru ziua lui înainte de apusul soarelui, căci e sărac și o dorește mult. Altfel, ar striga către Domnul împotriva ta, și te-ai face vinovat de un păcat.” (Deuteronomul 24:14, 15).

Bineînțeles, aceste reguli ale Vechiului Legământ nu mai sunt obligatorii în ceea ce privește slujitorii Evangheliei. Nimeni nu va fi nimicit de judecata divină dacă nu-i sprijină pe lucrătorii Evangheliei. Însă există un aspect important aici pe care trebuie să-l considerăm. Tu ai lucra într-un loc dacă nu ți-ai primi salariul timp de luni de zile sau, mai rău, timp de ani de zile? Și dacă mai ai și o familie de întreținut? Pavel le-a scris corintenilor că slujitorii Evangheliei au dreptul de a primi sprijin de la credincioși însă el, nefiind căsătorit, și-a luat libertatea de a îndura pentru un timp foamea. Însă dacă avem de-a face cu un bărbat căsătorit, el nu are această libertate. Dacă un lucrător nu-și poate întreține familia din lucrarea Evangheliei, va trebui să-și caute și altă ocupație. Însă atenția distribuită în mai multe locuri va scădea eficiența sa în lucrarea Evangheliei...

Acesta este motivul pentru care ar trebui să considerăm învățăturile Vechiului Testament despre plata lucrătorului: *„Să-i dai plata pentru ziua lui înainte de apusul soarelui.” (Deuteronomul 24:15).* Fiecare să judece singur cât de des le-ar plăcea să primească salariu și ce s-ar întâmpla dacă o dată sau de două ori ar întârzia. Isus a spus: *„Ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel.” (Luca 6:31).*

Lucrătorii Evangheliei lucrează și nu strâng rezerve pentru zile negre. Domnul are multe motive pentru a-și pune slujitorii în această situație. În acest fel ei pot învăța să depindă de Dumnezeu și să experimenteze că în timp ce-L slujesc, El le oferă tot ce au nevoie zi după zi. Pe de altă parte, Dumnezeu îi sprijină pe lucrătorii Evangheliei prin copiii Săi. Cei care primesc binecuvântări spirituale prin lucrarea slujitorilor Evangheliei, vor coopera împreună cu Dumnezeu pentru a oferi în mod regulat pentru slujitorii Săi.

Concluzii

Să considerăm un pasaj final care așează întreaga chestiune în perspectiva corectă. Adevărul este că banii reprezintă un mijloc pentru atingerea unui scop iar scopul este ca Evanghelia să ajungă la toți oamenii și ca poporul lui Dumnezeu să crească până la statura deplină a lui Hristos. Isus ne îndeamnă să ne alăturăm Lui în această lucrare și să cooperăm cu El pentru a împlini scopul divin:

„Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său.” (Luca 10:2).

Întrebă-te: particip eu la seceriș, fie ca lucrători sau ca unul care îi susține pe lucrători? Sprijini lucrarea Evanghelia prin mijloacele materiale și spirituale pe care le-ai primit la rândul tău?

Dumnezeu nu este interesat în zecimea ta. Însă dorința Lui este ca tu să conlucrezi împreună cu El în împlinirea planului Său. Cere-I lui Dumnezeu călăuzire personală în această chestiune și, dacă ai înțeles planul Lui, acționează în consecință cu o conștiință curată, în armonie cu sfatul apostolului:

„Să știți: cine seamănă puțin, puțin va secera, iar cine seamănă mult, mult va secera. Fiecare să dea după cum a hotărât în inima lui: nu cu părere de rău sau de silă, căci ,pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu’. Și Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca, având totdeauna în toate lucrurile din destul, să prisosiți în orice faptă bună.” (2 Corinteni 9:6-8).

Mă rog și sper să experimentezi bogățiile binecuvântărilor Domnului în viața ta, ca un rod

Vă invităm să vizitați și site-ul www.lectiicubiecte.ro, loc de unde veți putea parcurge materiale special concepute de noi pentru copii și părinți. Efortul nostru este de a pune la dispoziție noi materiale în fiecare zi.

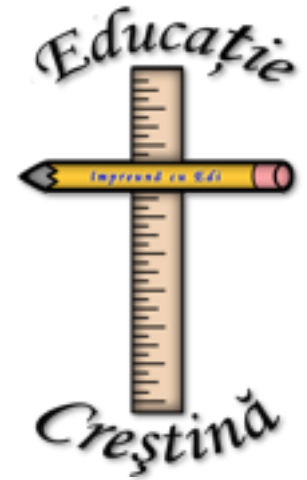
Vă invităm să vizitați și site-ul www.edy.hu, loc în care am debutat un proiect care este numai în fază de început. Pentru moment acolo puteți asculta și descărca în mod gratuit înregistrări audio ale unor cărți creștine pentru copii. În decursul timpului, pe site-ul www.edy.hu vor fi disponibile tot mai multe materiale pentru cei mai mici și pentru cei mai măricei. Dacă doriți să primiți notificări despre materialele noi pe măsură ce vor fi disponibile, vă rugăm să ne scrieți la adresaedi@gmail.com pentru a ne comunica adresa dumneavoastră și orice alte gânduri și sugestii legate de acest proiect.

Vă așteptăm să ne vizitați și pe site-ul www.divinavindecare.ro, un loc în care veți găsi multe resurse creștine.

La secțiunea **Revista** puteți găsi toate numerele revistei **Divina Vindecare**, de la primul număr din ianuarie 2010, până în prezent. Vă încurajăm să le descărcați pe computerul personal sau să le citiți online pe toate pentru a vă bucura de articole ce tratează doctrinele fundamentale ale creștinismului numai în lumina Sfintei Scripturi având ca scop unic acela de a înțelege care este calea practică prin care putem avea o relație personală cu Dumnezeu Tatăl și cu Singurul Său Fiu născut, Domnul Isus Hristos.

La secțiunea **Cărți** puteți găsi, pe lângă Sfânta Scriptură în format electronic, peste 30 de titluri ale unora dintre cele mai utile și profunde lucrări creștine. Printre subiectele analizate în aceste lucrări se numără cel al neprihănirii lui Hristos care se poate obține în mod practic de fiecare dintre noi prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu, cel al Bisericii lui Dumnezeu în lumina Sfintei Scripturi, și altele. Cărțile pot fi descărcate gratuit.

La secțiunea **Media** puteți găsi diverse studii și prezentări în format video și audio, prezentări care abordează unele dintre cele mai importante aspecte ale Evangheliei Domnului Isus Hristos. Toate aceste studii pot fi descărcate gratuit. Secțiunea **Visteria** este scrisă de voi, cititorii noștri. Această secțiune reprezintă visteria site-ului nostru; aici colectăm cei doi bănuți ai văduvei sărace, talantul robului care a decis să nu-l mai țină îngropat, paharul cu apă rece pentru micuții Domnului, pâinile și peștii copiilor care doresc să le ofere Domnului Isus sub forma experiențelor personale pentru ca El, binecuvântându-le, să le transforme în mijloace pentru a potoli setea și foamea multor suflete. Trimite-ne experiența ta, descoperirea pe care Dumnezeu ți-a făcut-o în studiul personal, o speranță pe care o ai în inimă, versuri sau o cerere de ajutor la adresa divinavindecare@gmail.com iar noi o vom publica acolo pentru a sluji ca ajutor altor suflete aflate în nevoie.

Linkuri utile

[Hitböl hitbe](#)

[Revelation 14:12](#)

[Heilung in Christus](#)

[Restoration Ministry](#)

Ne puteți urmări și pe canalul Divina Vindecare de pe **YouTube** (copiind în browserul dumneavoastră următorul URL: <http://www.youtube.com/user/DivinaVindecare?feature=mhee>) unde găsiți toate materialele video la diferite rezoluții. Înscrieți-vă la canalul nostru YouTube apăsând butonul „Subscribe” pentru a primi în mod automat știri de fiecare dată când postăm noi prezentări. Aceste prezentări video au fost înregistrate începând cu anul 2006 și tratează diverse aspecte ale Evangheliei strict din punct de vedere biblic. Pentru a câștiga o înțelegere cât mai bună, vă recomandăm să le urmăriți în ordine cronologică. Vizionare binecuvântată!

Nr. 105 Septembrie 2018

Tiraj 730 exemplare

Scopul revistei Divina Vindecare este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă pregătirii personale pentru revenirea Domnului Isus Hristos printr-o relație directă și personală cu Mântuitorul. Revista Divina Vindecare este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește. Multiplicarea este nu numai permisă, ci și puternic încurajată. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați.

